

KUIFJE

WEEKBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR
ACHTSTE JAARGANG
PRIJS : 6 Frs - IN NEDERLAND 40 Cts
34

MIJNHEER PLUIM steekt een pluimpje op zijn hoed

door R. Reding

Maar, vertel me eens, wat doet mijnheer Pluim eigenlijk ?
O hij is een geleerde ! Hij registreert de kreten van de zeevogels... voor het ogenblik althans !

Ja... hij maakt er platen van... gelijk de gramofoonplaten ?
Precies ! Dat is het inderdaad !

Intussen...
Daar zijn we dan ! Er hangt rook boven het eiland... Mr. Stonefeller kookt zijn potje !
Of beter gezegd, hij laat zijn biefstuk verbranden !

Beneden, links, op die puntige rots staat het nest... Ik zal eerst m'n microfoon en m'n kortegolfzender plaatsen...

Ja, dat is de grot die ik gezien had... Het probleem is nu m'n apparaten zo op te stellen, dat de vogels niet schrikken...

Ziezo, dat is alweer klaar... Een handvol varens kunstig aangebracht en m'n apparaat is netjes gecamoufleerd !

In die rots stellen we nu de ontvangstpost op, het registreerapparaat en wat daar zo nog bij hoort...
Wat al draden !...

Mijnheer Aalscholver kom nu maar vlug naar je nest en krijs zoveel je wilt ! Alles is gereed om je stem voor eeuwig en drie dagen vast te leggen...

De uren gaan voorbij... Het wordt avond...
Niets... nog altijd niets... Zonderling ! Ik heb me nochtans niet vergist ! Ho !...

Nu nog wandelaars op het strand ? Waarschijnlijk kampeerders die een geschikte grot zoeken om de nacht door te brengen...

Maar... ze komen naar MIJN grot ! Nu is alles om zeep ! De aalscholver zal beslist niet naar zijn nest keren, als hier zoveel mensen zijn !
Ik zou er eventjes kunnen tussenkomen... Wat denk je ?

Zie keerzijde

Gelukkig is de zee olieglad. Ik zal niet op de rotsen geslingerd worden...

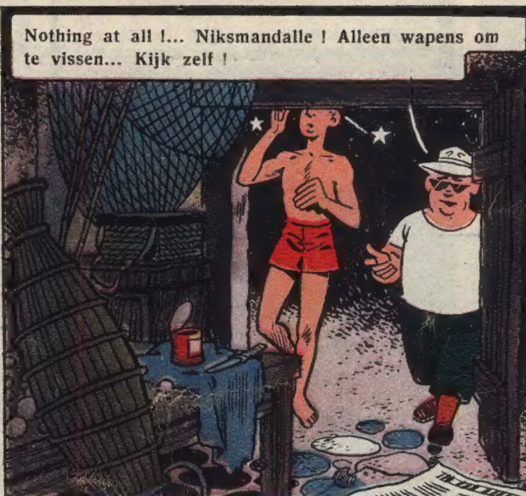
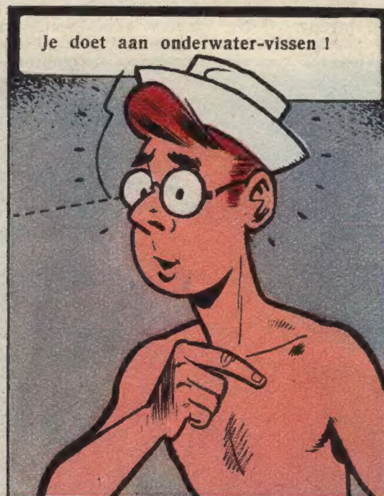
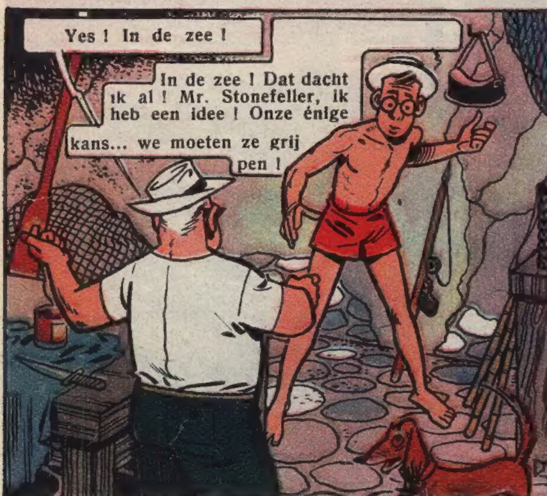
Ik hoop maar, dat ik er vóór de bandieten toekom !

Oef ! Eindelijk op het eiland van Stonefeller... Ik meende reeds er nooit te geraken...

TOK
Ik ken iemand die verrast zal opkijken als hij ziet wie er aan z'n deur klopt...

?
HANDS UP ! HANDEN OMHOOG !

Wat doe jij hier ? Dat is mijn eigendom, weet je dat niet ?
En of ik het weet ! Maar... als je me niet laat uitspreken, sta je binnen vijf minuten in je hemd !

Pluim zet de situatie uiteen...
Haha, ze hebben revolvers... Pang ! Pang !
Ja, Pang ! Pang ! Pif, Paf, Poef !... En heb jij wapens ?

Nothing at all !... Niksmandalle ! Alleen wapens om te vissen... Kijk zelf !

Je doet aan onderwater-vissen !

Yes ! In de zee !
In de zee ! Dat dacht ik al ! Mr. Stonefeller, ik heb een idee ! Onze enige kans... we moeten ze grijpen !

Dertig seconden later...
Hoera ! Dat is prachtig ! En wat moet ik intussen doen ?...
Blijf hier en doe alsof er niets aan de hand was !

Terwijl Pluim weer in zee springt, verlaat de sloep van de bandieten de rotsachtige kust...

Ik hoorde een plof !
Een vis die uit het water springt !

Daar zijn ze !... Ik duik !...

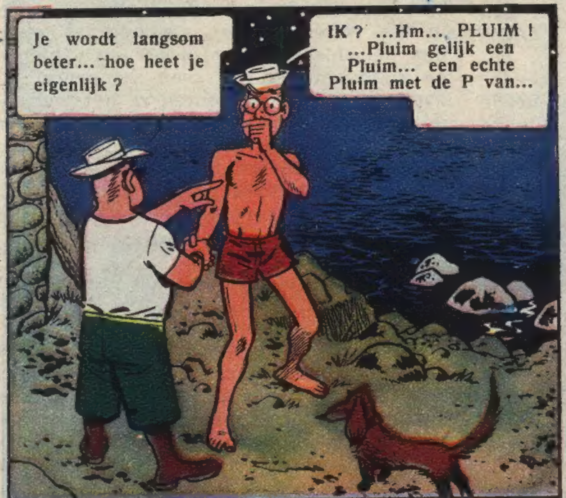

Fijn ! Die sloep is niet veel waard... Een stevige slag, een stoot en...

Formidabel ! Kolossaal ! Dat zag ik nooit van m'n leven !
Wacht, het is nog niet gedaan...

Hallo, jongens ! Reparaties van sloepen, zwem- en duiklessen ! Speciaal tarief voor kidnappers !
Hahahaha !

Je wordt langsom beter... hoe heet je eigenlijk ?
IK ? ...Hm... PLUIM ! ...Pluim gelijk een Pluim... een echte Pluim met de P van...

Mijn apparaten! Ik was ze glad vergeten... Excuseer, Mr. Stonefeller !

Hahaha, mijnheer Pluim, je mag de pluim op je hoed steken !...

EINDE

DE PIRANA

BEHEERST DE RIVIEREN

RIAS, m'n Colombiaanse vriend, was op zekere dag op jacht langs de oevers van de rio Guaviare, toen hij plotseling voor een reusachtige kaaiman (alligator) stond, die allesbehalve vredelievende bedoelingen had. Rias had slechts een klein 22 kaliber karabijn en met de kogels van dit wapen kan men geen kaaiman naar het pierenland sturen. Toch vond hij het nodig het dier af te schrikken, en joeg het een kogel in de flank, juist daar waar de schubben minder hard zijn.

Alhoewel de wonde onbeduidend was, leek het of de kaaiman bang werd. Hij ontvluchtte de jager en kroop naar de rivier. Toen gebeurde er iets dat Rias nog nooit had meegemaakt. Op het ogenblik dat de kaaiman wou duiken, schrok hij terug, alsof hij plotseling angst had voor het water. Dan kroop hij langzaam in de richting van de jager...

Rias meende dat de alligator opnieuw ten aanval trok, en schreeuwde z'n boy, die bij het kamp was gebleven op een honderdtal meter van daar toe zijn groot karabijn te brengen.

Maar neen, de kaaiman viel niet aan. Hij bleef op de helling liggen als wist hij niet of hij de mens of het water kiezen zou... Een straal bloed vloeide uit z'n zijde en kleurde het zand.

De knecht van Rias kwam met het gevraagde wapen toegelopen. Toen hij de krokodil in het oog kreeg begon hij te lachen :

— Hij is gekwetst en durft niet in de rivier gaan uit vrees door de cariben opgegeten te worden ! Ze worden aangetrokken door het bloed en maken kort spel met een gewonde kaaiman !

Rias had zijn karabijn genomen en de kaaiman met een kogel in de hersens getroffen...

HET MONSTER VAN TWINTIG CENTIMETER !

De monsters, die een kaaiman vrees aanjagen zijn niet langer dan 20 à 30 cm. Hun ware naam is *Cerasalmo pirana* of eenvoudig p i r a n a, want zo noemt men ze in Brazilië en ook bij ons. De inboorlingen van Latijns Amerika, vooral in de streken waar Spaans wordt gesproken, heten deze geduchte vis Caribe, als herinnering aan de stam van de Caraïben die mensenvlees erg lekker vonden en dan ook op tijd en stond een vijand binnenspeelden.

De pirana is ovaal, heeft gebombeerde flanken en zijn kop beslaat het derde van zijn heel lijf. Z'n tanden zijn hard en scherp als staal en als zo'n pirana z'n bekske even open en dicht slaat, is dat niet om te lachen. Alain Gheerbrandt, de jonge Fransman die de Orinoco verkende en waarover we je vertelden in Kuifje Nr 10 van vorig jaar, moest dit ondervinden toen een pirana zijn grote teen rats afbeet !

De Amerikaan Ditmars schreef volgende anecdote : « Een jonge dame voer in dezelfde prauw als ik de stroom op. Verstrooid speelde ze met haar hand in het water. Voor iemand haar kon verwittigen, schreeuwde ze reeds van pijn. Ze trok haar hand bruusk uit het water en sloeg er heftig mee... Een pirana viel terug in het water. Pas dan merkte de ongelukkige dat een vinger van haar hand ontbrak... »

EENDRACHT MAAKT MACHT !

Een pirana kan een mens vreselijk verwonden, doch niet doden. Maar, die monsters zijn nooit alleen ! Met hele scholen trekken ze door de Orinoco, de Amazone en de Paraguay. Een druppel bloed volstaat om hun wraatzucht op te wekken en met honderden, met duizenden storten ze zich op de gewonde en verslinden hem met huid en haar. In enkele minuten veranderen de pirana's een mens in een geraamte...

— Maar wat gebeurt er met de mens die in het water terecht komt, doch *niet* gewond is ? Hij loopt toch geen gevaar ?

Niet te vlug, beste vriend ! In de natuur is alles haarfijn geregeld. Op de plaatsen waar het wemelt van pirana's leeft er ook een vis, niet groter dan een stekelbaarsje, die aanvalt zonder dat hij ook maar in het minst uitgedaagd wordt ! Zijn beet is gelijk een speldeprik en het druppeltje bloed, dat uit de wonde vloeit, is genoeg om de roofzuchtige pirana's aan te trekken. De gevolgen ken je reeds.

Er is nochtans niet altijd bloed nodig om de pirana tot de aanval aan te sporen. Over het algemeen bijten ze in al wat beweegt. De inlanders die hun pagaaien boven trekken zien er heel vaak pirana's aan spartelen.

De kaskadee's, sierlijke vogels die over het water scheren om de insecten die aan de oppervlakte drijven op te pikken, worden heel dikwijls door een pirana gegrepen, onder water gesleurd en opgepeuzeld.

Wanneer men in de streek van de Matto Grosso een kudde door een rivier wil jagen, stappen de boeren in hun prauwen en slaan met hun pagaaien heel hard op het water om de pirana's op afstand te houden. Ieder dier, dat zich buiten de aldus beschermde zone waagt, loopt kans nooit aan de overkant van de rivier te geraken.

Op zekere dag zetten enkele boeren hun vee op een platte schuit. Ongelukkig bleef één van de dieren met zijn poot tussen twee planken van de brug steken. Enkele seconden later reeds kon men het bevrijden, doch... aan de poot was er geen spiertje vlees meer. Daar waren de pirana's mee gaan lopen !

ZIJ DOEN DE GROTE SCHOONMAAK...

In de rio Paraguay, nabij de slachthuizen, leven de pirana's niet met duizenden, doch bij millioenen. Het bloed en de afval van de slachthuizen komt in die rivier terecht. Onnodig te zeggen, dat de bloeddorstige vissen zich hier dik en rond smullen en geen snippertje vlees overlaten. Hier verrichten ze het werk van de opruimers en het is een goed werk, want zonder hun aanwezigheid zouden de Paraguay en al de rivieren van de omtrek spoedig verpest zijn.

HOE VANGT MEN DE PIRANA ?

Vele Indianen voeden zich met het vlees van de pirana's, maar het is geen pretje ze te vangen. Een gewone hengelroede is hier totaal uit den boze, want ze wordt door de vlijmscherpe tanden van deze vis letterlijk aan stukken gebeten. Aan een dubbele of driedubbele ijzerdraad hecht men het aas. Zodra de pirana toehapt, trekt men op. Doch, nu begint het spel nog maar pas. Wil de visser zijn vingers niet kwijt-

spelen, moet hij de vis bewusteloos slagen alvorens de ijzeren haak uit diens gehemelte te verwijderen.

Gewoonlijk vangen de Indianen de pirana's niet met de lijn, doch met pijl en boog ! Met hun ogen, waaraan niets ontsnapt, loeren de Indianen in het water. Zien ze een pirana, zoeft hun pijl weg en doorboort het lijf van de vis. Een flinke messteek doet de rest...

NIET ZEER GESCHIKT VOOR EEN DIERENTUIN !

De pirana's levend vangen is nog moeilijker. Een gewoon schepnet vermag natuurlijk niets tegen de tanden van de pirana's. Zelfs een net gevlochten uit fijne stalen kabels of nylon is niet altijd bestand tegen hun vraatzucht. Men hecht daarom een flink, stuk vlees aan een ijzeren haak en sleurt het even in het water. De pirana's bijten zich vast in het vlees en men trekt hen met hun buit en al op het droge. Slechts met de grootste omzichtigheid en kennis van zaken, slaagt men er in de vraatzuchtige monsters in een aquarium te brengen.

ZET NOOIT TWEE PIRANA'S BIJ ELKAAR !

Een Amerikaans ichtyoloog (1) kreeg op zekere dag twee levende pirana's; hij wou het leven en de gewoonten van die vraatzuchtige vampieren bestuderen. Nauwelijks zaten die twee samen in een aquarium of ze begonnen te vechten op leven en dood. Na enkele ogenblikken was de zwakste opgegeten op zijn kop na. Die kop wou de geleerde dan ten minste behouden. Hij greep hem met een lange, metalen tang, doch de muil van de vis klapte dicht en stevig ook !

Dat was natuurlijk slechts een zenuwtrekking, maar leerde meteen, dat men zelfs dode pirana's niet mag aanraken !

PIRANA'S VAN NEGEN METER ?

Er zijn vele soorten pirana's. De soort waarover we je vertelden is niet langer dan dertig centimeter, heeft zilveren schubben met hier en daar een zwarte vlek. Er zijn ook groene en blauwachtige pirana's. De rode zijn de bloeddorstigste. In de Boven-Orinoco zijn de roofvissen eerder zeldzaam, doch ze bereiken er een lengte van vijftig centimeters. Met één « hapje » kunnen ze een manskuit afrukken ! Moet ik je dus zeggen dat men in de rivieren van Zuid-Amerika niet aan « pootje-baden » doet. Ze zijn het rijk van de waterslangen, kaaimans, giftige roggen en... alsof dat nog niet volstond, krioelen ze van pirana's en tegen deze wrede vis is er geen kruid gewassen !

Nochtans is deze gevreesde pirana klein bier in vergelijking met de zg. Terrible Fish (Vreselijke Vis) die negen meter lang was. Stel je gerust, sedert duizenden jaren leven ze niet meer. Men vindt ze als fossielen. Hun lijf is ovaal, gelijk dat van de pirana, en hun snuit eindigt in een punt. Heel zijn kop is bedekt met beenderige platen en zijn tanden zijn lang en scherp als dolken. Zijn rond oog moet dezelfde bloeddorstige, wrede blik hebben gehad als die van de pirana. Zij waren beslist de schrik van mensen en dieren van Zuid-Amerika.

(1) Geleerde die de vissen bestudeert.

De Zonen van Robin Hood

De titel van dit stukje zou kunnen verwarring scheppen : het is geen bespreking van de zoveelste filmuitbating van het Robin Hoodsucces. Neen, maar al die Robin Hoodfilms hebben een nieuwe sport in het leven geroepen. In de Nederlanden, en vooral in de Kempen, bestaan nog verschillende St. Sebastiaangilden die de boog in ere houden, en jaarlijks hun keizer huldigen.

Die nieuwe boogschuttersmode is uit Amerika overgewaaid. Vóór enkele jaren zag men alleen jongens, die Indiaan speelden, met pijl en boog omgaan. Maar nu kun je in de beste sportzaken in onze grote steden goede bogen kopen, van 250 fr. af.

Te Knokke-aan-Zee heeft men zo een moderne schietstand ingericht, niet ver van de miniatuurgolf van Het Zoute. We hebben onze lezers reeds aangezet er zich te gaan oefenen, en zijn zelf 'n kijkje gaan nemen.

Het bezoek viel mee.

Die schietstand is interessant, omdat hij goed en modern ingericht is : flink materieel voor klein en groot. Denk niet dat er alleen jongens komen ! We zagen er ook dochters van Robin Hood met pijl en boog omspringen en vele jongens beschamen. Er waren ook veel heren, en zelfs dames, die zich in het spoor van de koning van de Sherwoodbossen waagden.

Wat vooral interessant is in de schietstand van Het Zoute, is de aanwezigheid van een doorwinterde en gelauwerde boogschutter die aan alle beginnelingen de geheimen van een boog verklaart in een sappig Gents.

Ziehier de tien punten die je moet volgen om een goed boogschutter te worden :

1. Kies een boog die past bij je kracht en ouderdom.

2. Wanneer je je boog spant, moet je hem met het onderste lid van je duim tegenhouden.

3. Span de koord met wijs-, midden- en ringvinger. De eerstgenoemde vinger boven de pijl, en de twee anderen er onder.

4. Richt je zodanig tegenover het doel, dat alleen je linkerzijde er naartoe gekeerd is. Je arm moet in het verlengde van de pijl staan.

5. Het uiteinde van de pijl moet het puntje van je neus raken. Het klinkt misschien grappig, maar het is niettemin zo dat het moet.

6. Wanneer je je boog spant, dan mag je niet de koord vast houden en met je hand de boog vooruit duwen. Neen, je houd de boog met je onderste duimlid tegen, en trekt met je drie vingers de pees en het pijluiteinde tegen je neus.

7. Wanneer je naar het doel mikt, moet je je pijl recht tussen de pees en de boog zien.

8. Begin je niet te oefenen op al te ver afgelegen doelen.

9. Schiet niet wanneer er zich iemand in de buurt van de doelen bevindt. Een ongeluk is gauw gebeurd.

10. Wanneer je een waardige zoon van Robin Hood wil worden, zal dit je veel tijd en oefening vragen.

IK WENS JE VEEL SCHUTTERSVREUGDE !

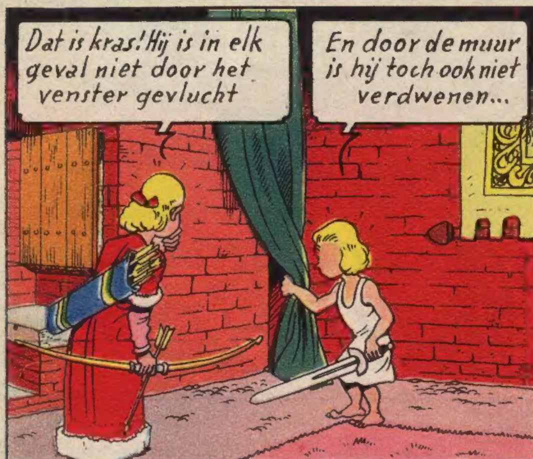
Johan de Brabander.

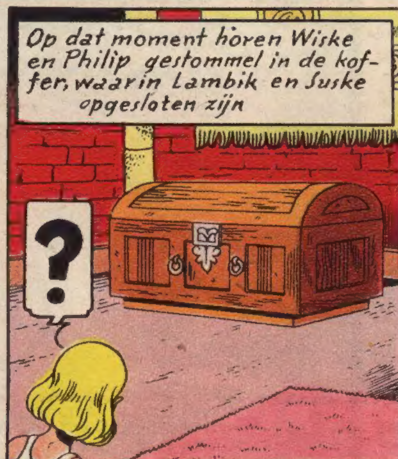

DE SCHAT van BEERSEL

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

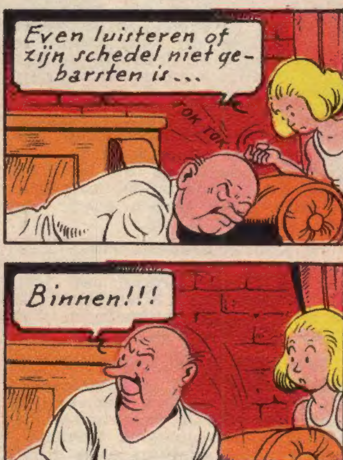
De Vledermuis had Lambik en Suske in een koffer opgesloten en de plannen van de ligging van de schat gestolen. Ze is er mee verdwenen dwars door een muur.

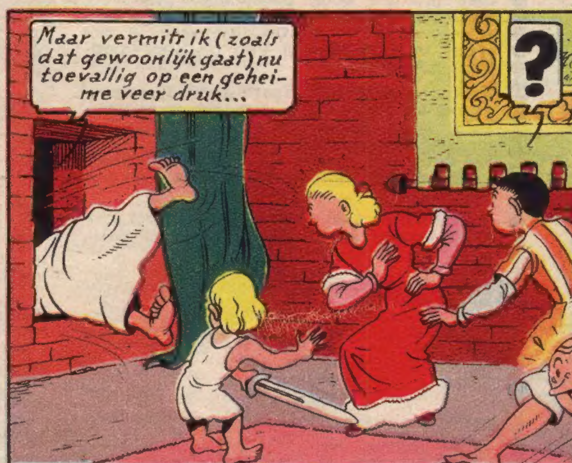

(Wordt voortgezet.)

DE POSTILJON

KUIFJE'S NIEUWSBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

REDACTIE-ADMINISTRATIE EN PUBLICITEIT : LOMBARDSTRAAT, 2|4, BRUSSEL

Het Salon voor de Jeugd

IK herinner er je aan, dat volgende Donderdag, 3 September, in het Paleis voor Schone Kunsten, te Brussel, het Salon voor de Jeugd geopend wordt. Dit Salon sluit zijn deuren reeds op 13 September.

GA ER JE KUIFJE'S BONS RUILEN

GEDURENDE die tien dagen kun je aan de Kuifje's stand in het Salon je Kuifje's Bons ruilen in buitengewoon gunstige omstandigheden, die ik jullie vandaag nog niet kan meedelen. In ons nummer van volgende Donderdag hoor je daar meer over !

LAAT ER JE ALBUMS VAN EEN OPDRACHT VOORZIEN door je geliefkoosde tekenaars. (Indien je nog geen albums van hen bezit, kun je die eventueel ter plaatse aanschaffen.) Ziehier wanneer de tekenaars je verwachten :

BOB DE MOOR, de auteur van « De Kerels van Vlaanderen », zal zijn album tekenen Zaterdag, 5 September, van 15 u. af.

HERGE komt Donderdag, 10 September, van 15 u. af, al zijn albums van een opdracht voorzien.

WILLY VANDERSTEEN komt Zaterdag, 12 September, aan de beurt, ook van 15 u. af.

E. P. JACOBS besluit de reeks op Zondag, 13 September, van 15 u. af.

KUIFJE'S LEZERS GENIETEN KORTING

DE toegangsprijs bedraagt 10 fr. Lezers van Kuifje betalen slechts halve prijs op vertoon van de kortingsbon die in het blad gepubliceerd wordt. De clubleden kunnen in de Kuifje's winkel, Lombardstraat, 24, van 31 Oogst af, uitnodigingskaarten afhalen, die hen op vertoon van hun lidkaart tegen 1,50 fr. per kaart zullen worden bezorgd ! Men kan die kaarten ook schriftelijk aanvragen. Dan gelieve men het nummer van zijn lidkaart in zijn brief te vermelden.

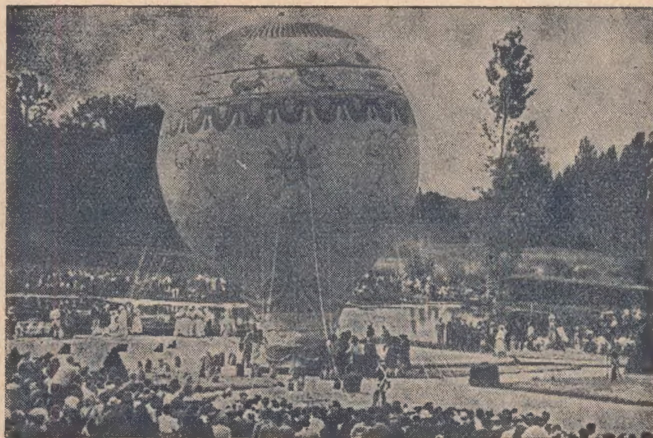
Van 3 tot 13 September wordt het Paleis voor Schone Kunsten een echte bijenkorf van Kuifje's vrienden !

Kuifje

Tussen deze tekening en deze foto liggen 170 jaar

JE hebt waarschijnlijk dadelijk de tekening hiernaast herkend : Een van de mooiste uit de reeks « Zien en Weten » die met de Kuifje's Bons verkrijgbaar zijn. Vergelijk eens de Montgolfière waar Pilâtre de Rozier mee opsteeg in 1783 met de foto hieronder ! Te Saint-Porchaire heeft men een trouwe reconstructie van die ballon gemaakt en hij is daar opgestegen in de hovingen van het kasteel van Roche-Courbon, waar volgens de legende, de Schone Slaapster heeft gewoond.

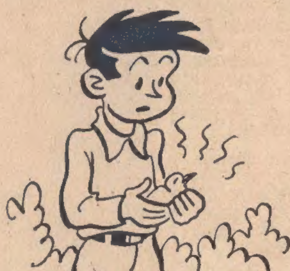
VISSEN NIET TOEGELATEN!

IN Denemarken werd het « betreden (?) » van de herbergen verboden aan... de vissen ! Je meent dat zulks een blunder van belang moet zijn, niet ? Maar, wacht tot je het vervolg gehoord hebt. De Deense regering verbood nog langer aquariums te zetten in de herbergen omdat de klanten de gewoonte hebben het laatste slokje van hun drank in de aquariums uit te gieten. Een hartige druppel kan de mens wel eens deugd doen, maar de vissen bekomt het altijd slecht... Kapitein Haddock zou wijsgerig zeggen : « Dat kan ik best begrijpen, een versneden drankje is geen pijp toebak waard ! »

HOU JE VAN DE DIEREN ?

BAMBY II

LANGS verschillende zijden deed men me opmerken, dat het stukje dat we in deze rubriek in nummer 32 publiceerden, afgeschreven was uit een schoolboek ! Ik heb er steeds genoeg de nadruk op gelegd dat het een ZELF BELEEFDE anecdote moest zijn. Verder is het een kwestie van wederzijdse goede trouw !

Deze week wint Patrick Le Bon, het album.

Toen ik op een rustige winterdag van school terugkeerde, zag ik m'n droom verwezenlijkt : Een canarie... en hij keek me met z'n vriendelijke oogjes zo aardig aan.

Ik noemde hem : Bamby.

Het werd m'n beste vriendje en ik leerde hem allerlei kunstjes; voor z'n zang alleen zou ik alle radio's in de stoof gegooid hebben.

De zomerdagen kwamen en gingen... Bamby hield ook veel van me en ik vertelde hem m'n vreugde en m'n leed en het was of z'n verstandig kopje alles begreep en meevoelde.

Toen kwam de tragedie...

Op zekere dag werd ik van m'n werk opgeschrikt door 'n gerucht aan het kooitje ; zonder argwaan keek ik op... Een ogenblik stond ik verstijfd, maar dan vloog ik op de kat af, neep haar de mond open, maar... te laat... daar viel Bamby uit haar keel, bloedend over heel z'n lichaampje. Hij stierf in m'n hand...

Voor de laatste maal keek hij me aan, als wilde hij zeggen : « Bedankt voor alles, vaarwel. »

En met een natte zakdoek in m'n hand heb ik hem dan begraven. Ik was ook niet te troosten.

Nu zit in hetzelfde kooitje Bamby II en als ik hem dan bekijk denk ik onvermijdelijk aan vroeger... PATRICK LE BON, van Antwerpen.

KUIFJE in de Sportwereld

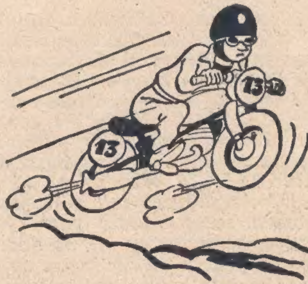
De strijd om de regenboogtrui

DE BELGEN REEDS 9 MAAL WERELDKAMPIOEN IN 19 JAAR

ZATERDAG en Zondag a.s. worden te Agno bij Lugano de wereldkampioenschappen op de weg ingericht. De Belgische renners hebben in de strijd voor de regenboogtrui in het verleden veel roemrijke prestaties geleverd. Wij brengen ze onze jonge lezers hierbij in korte woorden in herinnering.

IN 1921 richtte de Internationale Wieler Unie voor de eerste maal het wereldkampioenschap op de weg in. Tot 1926 was het alleen aan de liefhebbers voorbehouden, doch in 1927 zag ook het wereldkampioenschap voor beroepsrenners het licht. Het werd ingericht te Nürenberg in Duitsland : 56 renners gingen van start en het werd een Italiaanse triomf : Binda won met 8' 15 voorsprong op zijn landgenoten Girardengo, Piemontesi en Belloni.

Deze Alfredo Binda, één der beste renners van alle tijden, zou overigens drie keer wereldkampioen worden. In 1930 klopte hij onze landgenoot Georges Ronsse te Luik en in 1932 zegevierde hij te Rome.

De Belgische wegrenners hebben echter in het wereldkampioenschap op de weg steeds een vooraanstaande rol gespeeld. In de 19 wereldkampioenschappen, die tot hiertoe werden ingericht — van 1939 tot 1945 werden de kampioenschappen geschorst ! — trad België 9 keer als overwinnaar uit de strijd.

In 1928 won de sinjoor Georges Ronsse te Budapest (Hongarije) met 18 min. 42 sec. voorsprong op de Duitsers Nebe en Wolke, die voor de tweede plaats spurtten. En in 1929 klopte Georges Ronsse te Zürich (Zwitserland) vijf tegenstanders, waaronder de Luxemburger Franz en de Italiaan Binda, in de spurt.

In 1934 zegevierde de Kempische reus Karel Kaers, 19 jaar oud, te Leipzig in Duitsland. Hij werd spurtwinnaar voor de Italiaan Guerra, de grote favoriet, en voor de Belg Gust Danneels.

In 1935 won Jan Aerts, die tevoren al in het wereldkampioenschap bij de liefhebbers had gezegevierd, met 2 min. 55 sec. voorsprong op de Spanjaard Riccardo Montero en 9 min. 8 sec. op de Belg G. Danneels.

Op de Omloop van Lundoffe, bij Kopenhagen, toonde de Belg Meulenberg zich in 1937 sneller dan zijn vijf maats, die ongeveer halfkoers met hem ontsnapt waren. En in 1938, op de lastige omloop van Valkenburg (Nederland) triomfeerde Marcel Kint, bijgenaamd « de zwarte arend ». In die wedstrijd leed de Waal Neuville pedaalbreuk op een ogenblik dat ook hij nog een winstkans overhield.

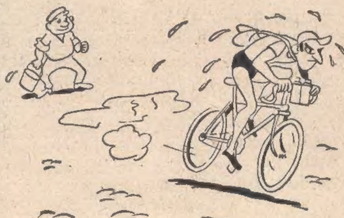
Het eerste naoorlogse kampioenschap werd in 1946 te Zürich ingericht. Het leek er naar dat de zege de Belgen niet kon ontsnappen, want Kint en Van Steenbergen waren in de laatste ronde afgetekend aan de leiding met de vrijwel onbekende Zwitserse Hans Knecht. Op nagenoeg een kilometer van de aankomst moest Van Steenbergen op een steile helling evenwel lossen en op 300 meter van het spandoek plaatste Knecht een demarrage, waarop ook Kint niet reageren kon. Knecht werd wereldkampioen !

Het jaar daarna zegevierde de Nederlander Theo Middelkamp te Reims (Frankrijk) vóór de Westvlaming Sercu, de Nederlander Janssen en de Italiaan Fiorenzo Magni.

Valkenburg in Nederland, met zijn beruchte Cauberg welke 28 keer moest beklommen worden,, bood in 1948 opnieuw het toneel van de wereldstrijd op de fiets. In de tweede ronde sloeg Briek Schotte reeds op de vlucht. Er vormde zich wat later een hoofdgroep van een zestal man, terwijl een drietal anderen in de elfde ronde konden bijspringen. Toen demarreerde Schotte opnieuw. Enkel de Zwitser Kubler en de Franse Griek Apo Lazarides konden in zijn wiel wippen. Kubler verloor snel voeling, doch Lazarides bleef in Schotte's wiel schuilen tot op 200 meter van de aankomst. « IJzeren » Briek klopte hem kansloos in de spurt.

In 1949 werd Rik Van Steenbergen wereldkampioen te Kopenhagen door een spurtzege op Ferdi Kubler en Fausto Coppi. Schotte reed een ophefmakend koerseinde en werd vierde.

Moorslede, de sportieve Westvlaamse gemeente — bakermat

van de fameuze Vlaamse wielerpionier Cyriel Van Hauwaert ! — richtte in 1950 de wereldkampioenschappen in. Briek Schotte liet in de laatste ronde al zijn tegenstanders ter plaatse en won te midden van een onbeschrijfelijke geestdrift zijn tweede wereldtitel. De Nederlander Theo Middelkamp werd tweede en de Zwitser Kubler derde.

Dat werd tot op heden de laatste Belgische triomf in de strijd om de regenboogtrui. Want in 1951 te Varèse (Italië) zegevierde Kubler vóór de Italianen Magni en Bevilacqua. En in 1952 te Luxemburg verwierf de Duitser Heinz Muller een onverwachte spurtzege op een dertigtal renners.

In de wereldkampioenschappen op de baan (piste) hebben de Belgische renners sedert het heengaan van de sympathieke snelheidsbaas « Poeske » Scherens vermaard om zijn « tijgersprong », niet veel lauweren meer geoogst. Vorig jaar nochtans behaalde de Antwerpse stayer Adolf Verschueren een klinkende zege in de krachtenslopende wedstrijd achter motoren en schonk ons land, na zoveel jaren, opnieuw een wereldtitel op de baan.

Zaterdag 29 en Zondag 30 Augustus worden de Belgische wegrenners te Lugano weer in de strijd gewikkeld voor twee renboog-truien. Zaterdag de liefhebbers en Zondag de beroepsrenners ! Bij de beroepsrenners starten de Italiaan Fausto Coppi en de Zwitser Ferdi Kubler als de uitgesproken favorieten, doch onze renners zijn verre van kansloos, Karel Debaere en de jongeren Jef Schils en Martin Van Geneugden kunnen zich in een uitstekende forme verheugen, terwijl Briek Schotte, de laatste van de « roemrijke garde », zich te allen tijd in grote omstandigheden overtrof. Met de liefhebbers, aangevoerd door de zeer begaafde Rik Van Looy, hebben wij daarentegen de grootse kansen op de zege.

MARIO.

Spijts de zware inzinking van zijn ploegmaat Trasenster won onze jonge ster John Claes schitterend de zware koers Luik-Rome-Luik met zijn Lancia 2451 voor de ploeg Fraikin-Tiendebien (Jaguar 3442). In de vijf eerste plaatsen van het eindklassement waren er drie Lancia's. Een mooie dag voor de Italiaanse automomielfabriek ! John Claes verdient een speciaal pluimpke daar hij de laatste 2700 km. alleen heeft moeten rijden. Claes mocht niet op aflossing aan het stuur door zijn ploegmaat rekenen, maar moest deze nog helpen, zo goed hij kon. Een prachtige zege voor de Belgische automobielsport.

BRIEVENBUS

C. VAN BAUWEL *zond me een kaartje uit Zeebrugge. Beste dank.*

THEO DE CONINCK van Esse (Barreel) *verzekert me dat Kuifje bij hem door al zijn familieleden wordt gelezen. Hij is ook zeer blij met zijn Kuifje's portefeuille. Met mijn beste groeten.*

MAX LYSSENS van Waasmunster *is pas lid geworden van onze grote Club. Hij wil geen rustend lid zijn, maar vraagt correspondenten in Duitsland, Frankrijk, Engeland en Amerika. Ouderdom : ongeveer 16 jaar. Men schrijve hem rechtstreeks naar : Villa « Ten Neveldale », Waasmunster. Zou jij geen Kuifje's Club oprichten, Max ?*

FREDDY — Antwerpen — *zond me een zichtkaartje van de Antwerpse linkeroever. Jammer genoeg vergat hij zijn familienaam te vermelden. En er zijn zoveel Freddy's onder mijn lezers. Niettemin beste dank, en hartelijke groeten.*

X. ANTWERPEN. — *Brieven die niet ondertekend zijn, zijn ook geen antwoord waard.*

E. DE MEYERE, 14 jaar, Hoge Weg 197, St-Amandsberg, Gent, *zou graag willen corresponderen. Bij voorkeur met een lezer uit Zuid-Afrika. Speciale belangstelling: natuur en postzegels.*

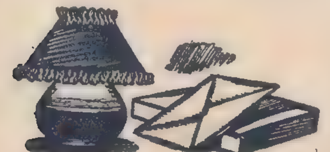
CARL VAN HOOGENBEMPT, Louisastraat 11, Mechelen, *zou ook graag willen corresponderen met een Kuifje's lezer uit een ander land. Liefst met een jongen van een jaar of tien. Men schrijve hem rechtstreeks.*

PETER VAN LINGE Ben O. Diep 16, Veendam, Nederland, *zou graag postzegels van Belgisch Congo willen verkrijgen door ruiling. Men stelle zich rechtstreeks met hem in verbinding.*

M. DEBELS, Kortrijk. — *Briefje goed ontvangen. 'k Zou graag je volledig adres willen kennen.*

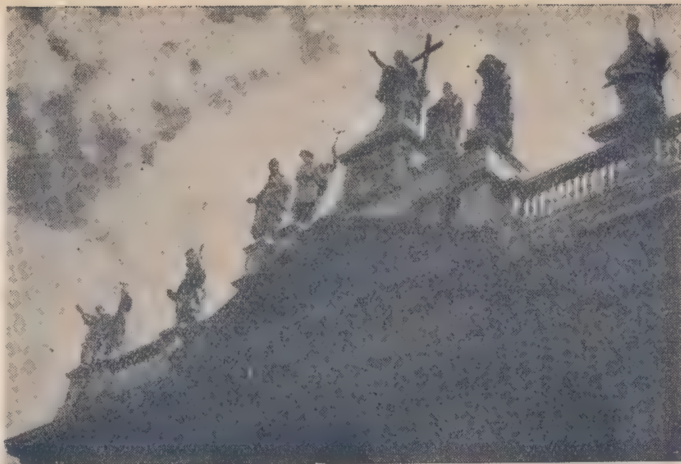
P. CORNELIS van Denderleeuw *vond het onrechtvaardig dat men met een uit een schoolboek afgeschreven stukje een prijs kon winnen. Onze goede trouw werd verschalkt en de prijs werd niet uitgereikt.*

MARIUS PERGER van We*nen stuurde ons een kaartje uit Tauplits. Hij schrijft, zelfs wanneer hij geen woordenboek bij de hand heeft, goed Nederlands. Hartelijk !*

DWARS DOOR ITALIË

VERVOLG VAN ONZE ROME-REISREPORTAGE

IK zag voor het eerst Italianen een « gesprek » voeren. Of het over de politiek of de Ronde van Frankrijk ging, kon ik niet uitmaken. Mijn kennis van het Italiaans was nog te pover. Maar die mannen maken meer gebaren dan er woorden over hun lippen komen. Ze tateren er op los, en in het begin denk je dat ze elkaar ieder ogenblik in het haar gaan vliegen. Men vertelde me dat het de doodgewone Italiaanse manier van converseren is...

NA Milaan liep de weg naar Florence over **Parma** (beroemd om zijn kaas en zijn prinsen), **Bologna**, een prachtige Middeleeuwse Italiaanse stad die een toren heeft die schever is dan de bekende sukkelaar van Pisa.

TE FLORENCE HOUDT MEN NOG ECHTE STEEKSPELEN

IK had er werkelijk spijt van dat mijn reisprogramma me niet toeliet enige tijd te Florence (in 't Italiaans Firenze) te verwijlen. Florence is een van de mooiste en schilderachtigste steden die ik reeds gezien heb. Het is één groot museum. De straten en pleinen staan er vol prachtige beelden van de grootste beeldhouwers uit de kunstgeschiedenis. Er zijn talrijke prachtige gebouwen, te veel om zelfs maar vluchtig op te sommen. In de musea worden ontelbare kunstschatten bewaard. De winkels kunnen er met de mooiste Parijse zaken wedijveren. Men merkt vlug dat Florence een stad is met een groot verleden. De stoffen die men er te koop biedt zijn enig mooi van tekening en tinten. Toen ik over het prachtige stadsplein liep, waren de werklieden bezig enorme tribunes af te breken, en wel een halve meter dikke laag zand weg te scheppen. Na informaties bleek dat ik juist te laat kwam om een enig schouwspel te bewonderen : een steekspel in authentieke wapenrustingen !

STIERENGEVECHTEN

VAN Florence ging de reis over Siena, waar men voor diezelfde avond een stierengevecht voorbereidde op het eigenaardig stadsplein dat op een grote kom gelijkt. Mijn programma was echter zodanig uitgestippeld, dat ik het niet mocht wagen later in Rome aan te komen dan voorzien, op gevaar af van het interview met Zijne Heiligheid de Paus te missen. En dat wou ik geen geval.

ROME !

OP de avond van de derde dag zag ik de Eeuwige Stad op de zeven heuvelen aan de einder oprijzen. Daar lag de stad die sinds eeuwen de werels beheerst. Eerst met de wapens, daarna door de kunst en nu nog steeds als hoofdstad van de Kristenheid.

In sommige opzichten kan men Rome vergelijken met Parijs : even druk verkeer, brede lanen en smalle oude straten vol wriemelde mensen, een oneindig aantal historische gebouwen en monumenten, waar men maanden zou voor nodig hebben om ze eens grondig te bezoeken.

Bij het slenteren in het antieke stadsgedeelte herleefden al die grote namen en feiten uit het Romeins verleden die me jarenlang op de humaniora hadden geboeid. Die Romeinen zijn werkelijk kerels geweest, die iets nagelaten hebben.

P. Haeck, de grote Kuifje's-vriend uit het Vaticaan, heeft menig boeiend jeugdboek geschreven.

HET VERLEDEN IS VERSTEEND

DE Italianen van heden hebben met hen maar weinig meer gemeen : de militaire deugden, het machtig organisatievermogen, vindt men in Italië niet meer terug. Vlijtig zijn de Italianen zeker gebleven. Een vergelijking met de Fransen valt in het voordeel van de Italianen uit.

Het eerste museum dat ik te Rome bezocht, was de beroemde **villa Borghese**, een klein paleis gebouwd door een groot kardinaal uit de Renaissance. Daar staan schatten aan beeldhouwwerken en schilderijen van Bernini, Canova, Rafaël, en al de andere grote Italiaanse namen uit de periode van de heropbloei van Italië na de Middeleeuwen. De schoonste schatten uit de Oudheid, zowel Griekse en Egyptische als Romeinse, heb ik kunnen bewonderen in het **Vaticaans Museum**, dat een van de rijkste is van de wereld. Wanneer men dat museum met een goede gids kan bezoeken, dan beleeft men daar heerlijke uren.

De rector van het Belgisch College te Rome, Mgr De Vroede, die Rome sinds ettelijke jaren vóór de oorlog kent, was zo vriendelijk me in drie dagen de schoonste schatten van het centrum van het Avondland te tonen. Het is echter te veel om dat alles in één keer te verteren. Mijn Romereis is feitelijk maar een verkenningstocht geweest. Nu ik alles eens oppervlakkig gezien heb, heb ik er echt zin in gekregen om dat enig mooi museum, dat Rome heet, eens beter te gaan bekijken.

(Wordt voortgezet.)

JOHAN DE BRABANDER

In het hart van de oude kunststad Florence verrijst deze trotse toren van het Palazzo Vecchio.

Drama in het Woud

De oude Towne werd beschuldigd van houtdiefstal en opgesloten. De ware schuldige is Morley. Deze weet dat Mark Trail hem verdenkt en wil Trail daarom uit de weg ruimen. Hij beveelt Trail in de kruin van een boom te klimmen, die door de bliksem getroffen werd. George zal trachten zijn vriend te redden...

VLIEGENSVLUG BINDT GEORGES EEN VEILIGHEIDSGORDEL ROND MARK'S LENDEN VAST ....

69

ENKELE TIJD LATER .....

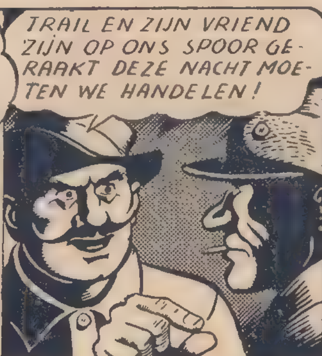

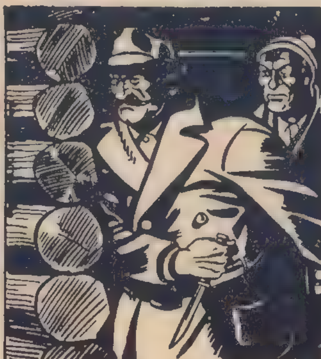

(Wordt voortgezet.)

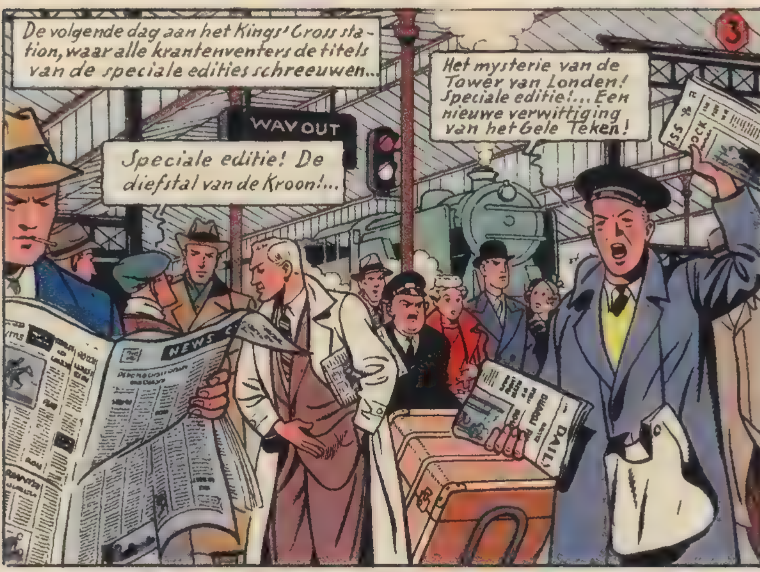

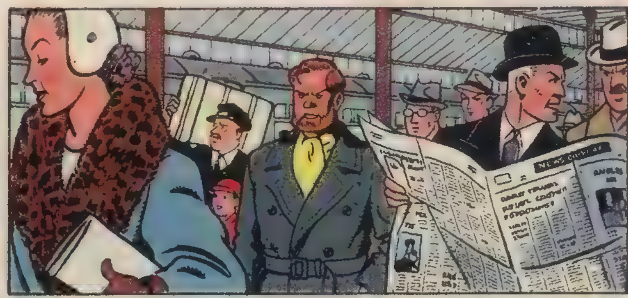
HET GELE TEKEN

In de Tower van Londen doofde het licht plotseling uit. De schildwachten werden bewusteloos gevonden. De deur van de kamer der kroonjuwelen staat open en de keizerlijke kroon is gestolen...

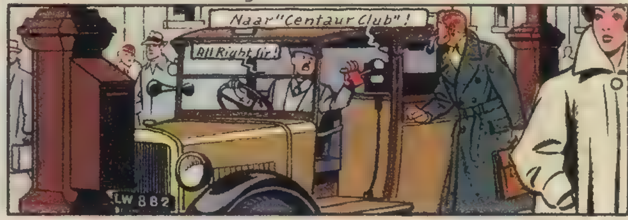
TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN EDGAR-P. JACOBS

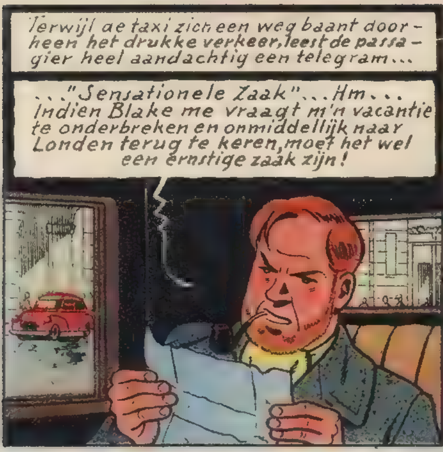

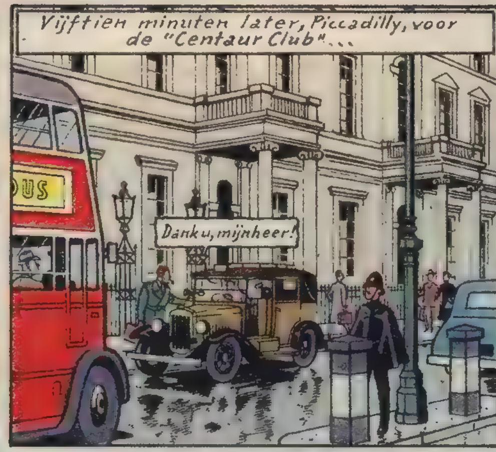

Tussen de talrijke reizigers, die uit de Flying Scotch-Man (1) stappen, is er ook een man die al onze lezers heel goed kennen...

Mail

DIEU ET MON DROIT

OR QUEEN AND COMMONWEALTH

MONDAY

VAT DOET SCOTLAND YAR

HOLLIS, AN DIE HET AF, VERTELT E DIEFSTAL DEKTE

diep ontroerd hangend ver-

n wat er een oude ens mijn wat ge- de deur 'n kier en ge- tregen. gere- r m'n token

« TWAALF UUR NA DE DIEFSTAL VAN DE KEIZERLIJKE KROON, DREIGT HET GELE TEKEN OPNIEUW !... »

Voor de zesde maal doen de bandieten (is het er slechts één of is het een bende ?) die opereren onder het mysterieus Gele Teken, van zich spreken en dat op een verbazende wijze. Na de overval op de Bank van Engeland, na de diefstal van de Gainsborough in de National Gallery, de roof van de dolk van Amenopolis III uit de collectie Stockmann, na het plaatsen van de « schijnbom » in het cabinet room van Downing Street na de onopgehelderde verdwijning van het geheim Brits-Iraans verdrag uit de brandkast van het Foreign Office, is het Gele Teken er in geslaagd binnen te dringen in de schatkamer van de Tower van Londen en heeft er de keizerskroon van Groot Brittannie gestolen en dit, in weerwil van de uitgebreide veiligheidsmaatregelen !

De dader verdween doch niet zonder het Gele Teken op de deur van de schatkamer achter te laten !

Het onderzoek van de Scotland Yard ter plaatse is nog niet beëindigd, en reeds plaatste het Gele Teken een nieuwe bedreiging in de kranten. . Men vraagt zich met onrust af waar die onvindbare misdadiger thans zal toeslaan...

HET VAN DE L

Alhoewe het absolut waart ove van het o Tower, ten nen bepalen het Gele T toegang tot verschafte dat de desku hoe het moge het alarmsein De eerste deur verleent tot he nderdaad voo

(1) De sneltrein Edimburgh-Londen

(Wordt voortgezet.)

BENTO
De Zwarte Hengst

EEN ROMAN VAN DITA HOLESCH MET TEKENINGEN VAN PAUL CUVELIER

De opperste wet

Bento, de Zwarte Hengst, heeft de leider van de kudde, de grijze hengst Thesouro gedood. Tijdens een dressageoefening ziet hij de kans te ontsnappen en trekt heel de kudde jonge paarden mee. Om aan zijn achtervolgers te ontsnappen, steekt Bento met al zijn volgelingen een rio over die verpest wordt door kaaimannen. Om zijn kudde te verdedigen vecht hij met een jaguar en verpletterd zijn vijand. De hengst voert zijn kudde steeds verder, en het gras wordt zeldzamer...

Op hun lange, magere poten lopen de vier veulens van de stoet achter hun moeder aan en zuigen met moeite nog een paar druppels melk uit de uitgeputte uiers. De merrie, die de leiding van de stoet heeft, voert de kudde steeds weer naar nieuwe weiden, doch als de paarden een weide hebben gevonden, waar het gras iets hoger en iets malser is, zijn ook de runderen daar die komen aandrummen als een machtige golf en de paarden verjagen...

De runderen loeien van honger, de stieren zijn nog vlugger geprikkeld dan gewoonlijk en vechten gedurig. Enkele koeien liggen op de grond, onverschillig, te zwak om nog verder naar voedsel te zoeken. De kalveren staan dicht bij hen en loeien droevig. Ze drukken hun snuit tegen de flank van hun moeder in de hoop nog wat melk te vinden, dan leggen ze zich naast de stervende koeien neer. Ze bewegen niet meer en sterven daar van honger.

Heel de vlakte ligt vol lijken. De gieren doen er zich te goed aan, men ziet ze overal. De prairiewolven en de verwilderde honden helpen hen daarbij. Ze vechten voor het beste brokje. Ieder dier sleurt zijn stuk mee en wil het bewaren, ten slotte is het de sterkste die het gulzig opslokt.

De stoet van Bento wordt opnieuw opgejaagd. In de verte zijn er jagers. Sommige dagen komen ze zelfs zo dicht, dat hun verwenste reuk in de neusgaten van de fiere hengst dringt. Drie paarden verwijderen zich van de stoet. Zij herinneren zich plotseling de weldoende warmte van de stal en het overvloedig voedsel, iets waaraan de reuk van de mens nauw verbonden is. Ze draven langzamer, staan voortdurend stil, spitsen de oren en keren de kop om. Bento bekommert zich niet om hen. Met de rest van zijn stoet galoppeert hij recht voor zich uit, naar de heuvels en de blauwe bergen, naar de verre einder waar het woud groene eilanden vormt op de dorre, gele savanne. De zon daalt achter de heuvels. Grote schaduwen naderen. Weldra zal alles door de duisternis omhangen zijn want de nacht valt bruusk, zonder schemeruur.

Op de zoom van de uitgestrekte vlakte, pinkelen de lichtjes van het gauchokamp. Een witte rookpluim stijgt ten hemel.

— Een mooie vangst, zegt de halfbloed. Ditmaal loont het de moeite. Indien de prijzen maar beter waren!

— Ik wed er om, dat we ze morgen vangen, antwoord een andere. De paarden zijn halfdood van honger. Ver zullen ze niet meer lopen.

— Ik wil de zwarte hengst, zegt een derde stem. Ik heb die stoet opgemerkt. Zonder mij zouden jullie die drie achterblijvers niet eens gezien hebben.

— Goed, goed, Gasparo, antwoordt de halfbloed. Je krijgt de hengst. Ik weet niet waarom, maar mij bevalt dat paard niet helemaal. Wanneer het de kop opheft, is het alsof men de slag reeds op z'n borst voelt, en het is dan nog zover af!

— Natuurlijk dat de zwarte hengst je niet bevalt, lacht Gasparo, je zou hem niet kunnen temmen! En wat kan men ten slotte aanvangen met een paard waarop men niet rijden kan? Neen, jij hebt een merrie nodig, zacht als een schaap, die je weer in het zadel helpt, wanneer je er afgevallen bent!

— Luister, het voornaamste is dat we de paarden tegen een goede prijs kunnen verkopen. En een zachtmoedig beest is altijd makkelijker aan de man te brengen dan een wilde hengst. Wij laten Gasparo zijn zwarte duivel en wij nemen de andere! Het zal ons nog zweet kosten voor we met die dieren de stad bereiken, geloof me vrij! En dan komt het ergste pas, we moeten de oorsprong van de paarden kunnen bewijzen! De zwarte hengst is te mooi... De eigenaar van dat prachtdier zal niet zwijgend toezien! Je kunt er dan nog wel een handvol zilver mee verdienen, maar nooit zoveel als wanneer je je eigen paarden op de markt brengt! Het blijft steeds maar een beloning. Begrepen, señores?

★

De gaucho's halen vuile kaarten en geld uit hun zakken.

Weldra zijn ze helemaal verdiept in hun spel. De fles alcohol gaat van mond tot mond en is na een ronde al leeg. Ze worden wilder, beginnen te zingen en werpen de kaarten met kracht op de uitgespreide paardendekens.

Het vuur smeult nog slechts, dan sterft het helemaal uit. Een ondoordringbare nacht omvangt nu ook de gaucho's.

In een vallei, ingesloten door rotsen met fantastische vormen, grazen de paarden. De bomen hebben hun wortels rond de rode stenen geslagen, ze zijn gehold en zwart geworden van weer en wind. Toch staan de bomen daar hoog en rechtop, als overwinnaars.

Hier is het gras nog harder, doch aan de struiken staan er nog kleine groenbruine bladeren. De paarden rukken ze gulzig af. Moe en uitgehongerd als ze zijn, struikelen ze over de stenen, die door de stortregens in het dal geslingerd werden.

De oude wegen, waarlangs de muilezels trekken, zijn slecht. Soms staat men plotseling voor een ravijn dat enkele meters diep is. Rechts en links steenhopen. Als een veter kronkelt de wegel door die steenwoestijn.

De veulens zijn uitgeput en laten hun kop hangen. Ze kreunen zacht en blijven achter. De merries gaan echter verder en eens te meer rapen de jonge dieren hun krachten samen en strompelen voort. Een paard zet de poot in een barst, die door cactusstruiken bedekt was, en valt kreunend op de grond. De anderen gaan voorbij het arme dier, ze horen zijn klagend gehinnik en zien z'n wanhopige pogingen om los te geraken.

Het paard kruipt op de knieën achter de anderen aan; z'n beide voorpoten zijn gebroken Het hinnikt en kreunt en blijft ten slotte liggen. De stoet loopt steeds verder. Daar komen de krengenjagers aanzetten; zij hebben de weerloze prooi geroken... De stoet moet verder want, hier geldt slechts de hoogste wet: de gezonde dieren redden en de jongen in veiligheid brengen.

★

LANG zoekt de hengst naar een geschikte plaats. Geen enkele plek schijnt hem veilig. Een brede inzinking, gedomineerd door grote rotsblokken bedekt met klimplanten, schijnt een beschutting te bieden.

De paarden blijven dicht bij elkaar, de halzen overeen gelegd, staan en dutten even in. Dan stappen ze langzaam verder, terwijl ze hier een droge grasspriet en daar een blad happen of zich over de grond rollen om zich van de muggen te bevrijden.

De nacht valt. Uit de holle bomen en uit de rotsen stijgt het klagend geroep van de uilen.

Een grote vampier maakt zich los van een boomtak, ontplooit de uitgetande vleugels en glijdt geruisloos over de paarden.

Bento voelt een lichte druk tegen de schoft en dan is het net of men rukt een stuk huid weg. Hij steigert, danst op de achterste poten en laat zich vallen. De vledermuis heeft zich echter stevig op z'n rug vastgeklampt en zuigt z'n bloed. Bij iedere ademtocht van het paard heft de vledermuis zich op en, met uitgestrekte vleugels en lange klauwen, zet ze zich schrap. Bento schudt zich heftig, werpt de kop achterover maar de bloedzuigende vledermuis heeft een goede plaats gekozen, ze is veilig voor iedere aanval. Dan komt een ander paard toegelopen en bijt de vledermuis, die opvliegt, geruisloos in zigzag over de paardenruggen scheert en dan plotseling verdwijnt.

Een veulen is overeind gesprongen. Het steigert en stampvoet. De grote, donkere bol heeft zich nu aan zijn nek vastgeklampt. Het dier is te jong en te moe om lang weerstand te bieden. Het gaat opnieuw liggen en slaapt in terwijl de monsterachtige vledermuis zijn bloed gulzig opzuigt.

's Morgens beginnnen alle paarden opnieuw te grazen. Alleen het veulen blijft op de grond liggen. Het is zwak en kijkt met onverschillige, gesluierde ogen naar zijn vrienden. Z'n kop valt slap van de ene kant naar de andere; het ongelukkige dier heeft zelfs de kracht niet meer de nek te strekken.

De moeder besnuffelt haar veulen zorgvuldig, steekt de neus onder z'n buik en duwt het overeind. Nauwelijks op de lange poten, wankelt het, plooit de knieën en valt.

De merrie verlaat haar jong niet. Voortdurend tracht ze het op been te helpen, maar telkens valt het weer. De reusachtige vledermuis keert terug en zoekt om tussen de paarden, een van die te vinden, wier bloed ze reeds opzoog. Maar ze heeft geen geluk. De merrie is op haar hoede en rukt het monster van de schoft van haar jong. Ze bijt de vledermuis, die woedend met de vleugels klapt, ze schudt het lillend lijf en werpt het ten slotte ver van zich af.

★

AMARELLA, de zachtmoedige, bruingele merrie heeft sedert drie dagen een veulen dat reeds dapper naast zijn moeder draaft en af en toe een galop waagt. Op een morgen hoort men plotseling geschreeuw en geblaf. De echo van vele stemmen klinkt tegen de rotswand en vervult de dieren, die in de val gelopen zijn, met schrik. Er komt beweging in de struiken en plotseling stormt een troep honden blaffend op de kudde af.

De paarden springen naar alle kanten, galopperen recht voor zich uit; de angst geeft hen vleugels. Lasso's fluiten door de lucht en hier en daar valt een paard, door de brutale ruk van de koord, op de grond.

Drie keer raakt zo'n dreigende lasso even de hals van Bento terwijl de honden hun tanden in z'n poten planten. Dan is hij niet meer te houden. Z'n schrik en z'n afkeer voor de mensen is zo groot, dat hij Amarella, haar jong en zijn stoet achterlaat en met grote sprongen dwars door het struikgewas, de enige weg die nog vrij is, kiest.

Stukken huid worden afgerukt, doch hij baant zich onweerstaanbaar een weg door de laaghangende takken en de doornstruiken. Met bloed bedekt en half dood van vermoedheid gooit hij zich in het slijk. Het geblaf van de honden sterft weg in de verte en de gehate stemmen van de mensen hoort hij al lang niet meer...

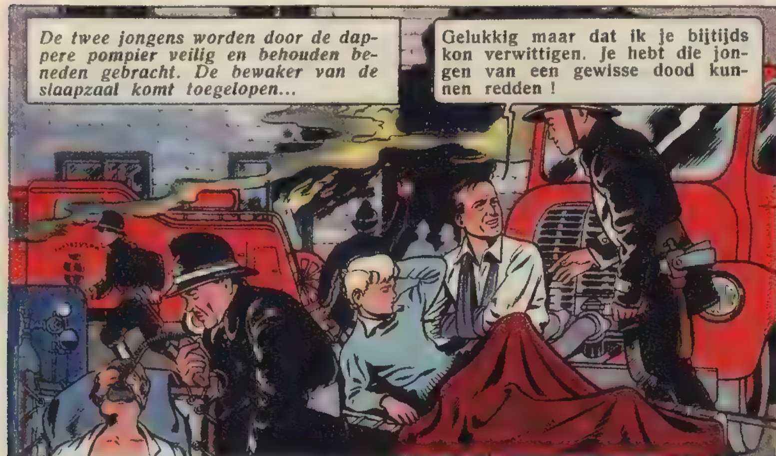
VOLGENDE WEEK :

DE DODENDE BOOM

POM EN TEDDY

Teksten en tekeningen van Frans Craenhals

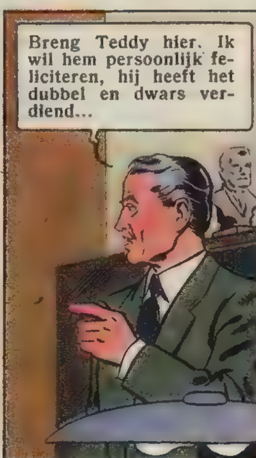
In het verbeteringsgesticht, waar Teddy opgesloten werd, is brand uitgebroken. Teddy houdt zich prachtig en het is aan hem te danken dat al de kinderen kunnen gered worden...

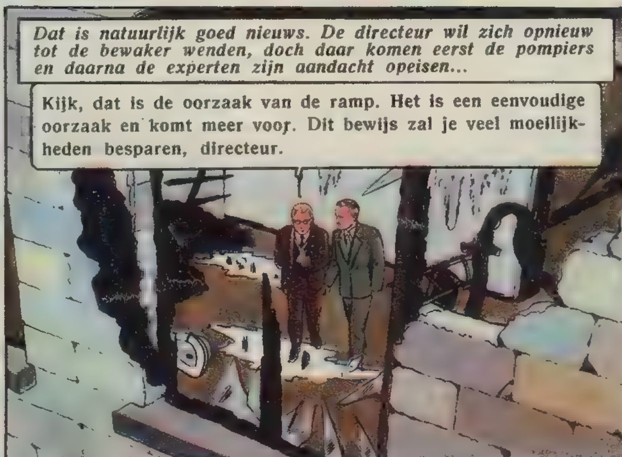

(Wordt voortgezet.)

KANDJAR
de panter

GA naar majoor Rope, die ginds achter de heuvel woont. Hij heeft een prachtige, zwarte panter die vrij in zijn bungalow rondloopt.

— Bedoel je werkelijk dat die panter door het huis loopt als... als een kat ?

Mijn gast was naar India gekomen om levende roofdieren te vangen bestemd voor de grote dierentuinen van Europa en hij scheen mijn verhaal over de zwarte panter sterk in twijfel te trekken.

— Ja, gelijk een kat, mijn beste vriend, doch welke kat ! Ik raad je dringend aan ze nooit te strelen ! Majoor Rope woont alleen en heeft geen bedienden. Enkele jaren geleden trok hij zich uit de actieve dienst terug en zijn énige hobby is de jacht.

— Dat is alles goed en wel, doch verklaart nog niet hoe hij aan die zwarte panter gekomen is, en op welke wijze hij het dier heeft getemd !

— Kandjar, zo noemt majoor Rope zijn kat, werd vier jaar geleden levend gevangen. Dat ging zo. Majoor Rope nam, op de rug van een olifant, deel aan een grote jacht. Een panter kreeg een schot in de lenden en sleepte zich met verlamde achterpoten in het kreupelhout. Majoor Rope kon het niet over zijn hart krijgen dat mooie dier het genadeschot te geven. Hij ving de panter op in een kooi en nam hem mee naar huis. Hier verzorgde hij het gewonde dier zo goed, dat het na enkele weken volledig genezen was. Rope besloot de panter vrij te laten. Hij opende de kooi en sloot zich dan op in zijn bungalow. Achter het raam sloeg hij Kandjar gade. Deze liep enkele keren rond het huis en bleef ten slotte staan voor het venster waarachter de majoor stond. De mens en het roofdier bekeken elkaar...

— Was Rope gewapend ?

— Ja. Hij heeft me de scène van naaldje tot draadje verteld. Hij hield een karabijn met dubbele loop in de hand, doch bedreigde het dier er niet mee. Kandjar zette zich heel behaaglijk tegenover Rope en deze meende met een grote, zachtaardige kat te doen hebben. Behalve zijn glanzende ogen, had Kandjar niets meer van het machtige roofdier, dat door iedere jager wordt gevreesd. Toen gebeurde het ongelooflijke...

Mijn gast hing aan m'n lippen. De nacht viel plotseling en het werd eindelijk frisser op het terras van mijn bungalow, waar we beiden hadden plaats genomen.

— Majoor Rope lei z'n wapen neer zonder evenwel de panter uit het oog te verliezen. Langzaam opende hij de deur van de veranda en ging buiten. Kandjar bleef kalm zitten en volgde hem met de ogen. Weldra stonden ze tegenover elkaar, oog in oog...

— De grootste dwaasheid die ik ooit hoorde, riep mijn gast.

— Rope wist ook dat het erg onvoorzichtig was, doch hij was rustig en niet bang. Toen hij achter het venster stond en naar Kandjar keek, had hij in diens ogen een boodschap menen te lezen. Hij wou nu dicht bij het dier komen om er zich van te vergewissen, dat hij niet gedroomd had... Rope lei langzaam zijn hand op de kop van de zwarte panter. Toen sprong het dier op en vluchtte in het woud. Niet lang nadien echter keerde het terug en van die dag verbindt een echte vriendschap man en dier.

— Moest iemand anders me die geschiedenis vertellen, ik geloofde er geen woord van ! Morgen ga ik naar Rope, ik wil Kandjar zien !

— Luister liever naar mijn eerste kennismaking met Kandjar, beste vriend ! Rope en ik stonden naast elkaar op het terras van zijn bungalow. We keuvelden over koetjes en kalfjes en, op een gegeven ogeblik, stak ik, vriendschappelijk dreigend, de hand naar hem uit... Rope werd bleek en het volgende ogenblik rolde ik op de grond en de zwarte panter sprong over mij heen. Rope schreeuwde een kort bevel en het mooie dier werd rustiger. Op drie stappen van mij bleef het staan en bekeek me met fonkelende ogen. De majoor hielp me overeind en zei :

EEN VERHAAL VAN CH.-L. SOUVELIER GEILLUSTREERD DOOR REDING

— M'n beste vriend, verontschuldig m'n optreden. Er bleef me echter geen andere keuze over...

Ik had de handelwijze van majoor Rope natuurlijk onmiddellijk gesnapt. Was ik door zijn slag niet op de grond getuimeld, zou Kandjar zijn klauwen in mijn borst hebben gezet...

Nu was mijn gast niet meer te houden. De volgende morgen sprong hij te paard en reed in gezelschap van zijn boy naar het huisje van majoor Rope. Twee uur later kwam de boy alleen terug om me te melden, dat ze de majoor dood aangetroffen hadden in zijn bed. Rope leed aan een hartkwaal en was bovendien al een flink eind in de zestig. Ik gaf m'n paard de sporen en galopeerde de heuvel op... Mijn gast was alleen in de bungalow van Rope gebleven... alléén met de panter... Wat zou het dier denken als hij een vreemdeling naast zijn dode meester vond ? Ik voelde 'n rilling over m'n rug lopen...

Toen ik in de voortuin van de bungalow aankwam, hoorde ik het hulpgeroep van m'n vriend die hals over kop uit de veranda kwam gestormd. Achter hem de zwarte panter...

Ik sprong van m'n paard, mikte en schoot. Maar, ik beken het heerlijk, ik ben een slecht schutter en de kogel vloog hoog boven de kop van Kandjar weg. Opgeschrikt door het geluid van de ontploffing, bleef de zwarte panter een ogenblik staan en bekeek me met zijn lichtende ogen waarin angst en misprijzen te lezen stonden. Dan liep hij naar het woud en verdween. Niemand zag de zwarte panter nog terug...

Arme Kandjar. Het was een grote, gevaarlijke kat, dat geef ik toe, maar de trouwste die ik ooit gezien heb...

Lamme werd door de Roodhuiden gevangen genomen. Indien gouverneur Kieft de zoon van de Sachem laat terechtstellen, betekent dit meteen de dood van Lamme. Tijl en Nele zoeken naar een middel om hun vriend te redden...

Wordt voortgezet.

De Kerels van Vlaanderen

TEKSTEN EN TEKENINGEN VAN BOB DE MOOR

In alle stilte wordt het leger op de been gebracht. Een honderdtal ridders, voorafgegaan door Disdir Vos sluipen naar de Kathelijne-poort... Zonder dat de schildwachten iets bemerkt hebben bereiken zij de brug....

KUIFJE (weekblad) — *Redactie, Publiciteit* : Lombardstraat, 24, Brussel — P.Ch.R. : 1909.16 — *Uitgever-Directeur* : Raymond Leblanc — Gedrukt in helio door : De Drukk. C. Van Cortenbergh, Brussel — KUIFJE-HOLLAND — Singel, 231, Dordrecht. Tel. 3653. Giro 199.334. Abon. : fl. 4 per kwartaal.
27-8-53

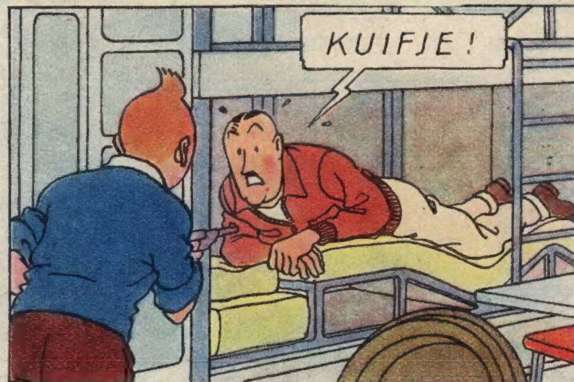
DE NIEUWE AVONTUREN VAN KUIFJE EN BOBBIE

MANNEN OP DE MAAN...

Kolonel Jorgen, de blinde passagier van de Maanraket, heeft Kuifje in het ruim opgesloten en zijn handlanger Wolff, onder bedreiging, verplicht met de Maanraket terug naar de aarde te vertrekken...

(Wordt voortgezet.)